MY AUNT NORA

FERDINANDO FREGA

MIJN TANTE NORA

The Art of Attraction · 06

De laatste dagen kwam deze naam steeds weer in mijn gedachten terug. Ze was de buurvrouw van mijn moeder geweest, de vrouw die haar in 1963 als een dochter had opgenomen en haar, misschien voor het eerst, had gegeven wat niemand haar ooit had geleerd: genegenheid.

Ik ben niet het soort zoon dat makkelijke oordelen uitdeelt over zijn eigen moeder of over anderen die zijn overleden. Het mijne blijft gewoon een vrije oefening in de analyse van menselijk gedrag, zonder excuses, zonder wat dan ook, alsof ik een naakte koning was.

En deze Napolitaanse dame, met typisch Zweedse trekken — blauwe ogen, lichte huid, middelgroot —, was gewend te glimlachen, en altijd, met haar zoete, betoverende stem en haar natuurlijke gevatheid, zoals mensen die op deze breedtegraad van de wereld zijn geboren dat kunnen, liet ze je iets na om over na te denken: waarom zei ze dat tegen me?

Het was 1985. Ik werkte in Cosenza en ging bij haar op bezoek. Voor mij was ze tante Nora, en zij noemde me liefkozend Ferdinà. Ze was de peettante geweest van mijn zus Teresa, een geschenk van mijn moeder waarvoor ze altijd dankbaar was gebleven, en ze vroeg altijd naar ons.

De laatste keer dat ze me had gezien, was ik net iets ouder dan zeven, en nu, op mijn twintigste, keek ze naar een jongeman,

maar ze wist heel goed van welk materiaal het cognitieve weefsel was dat ik droeg.

Haar genegenheid voor mij toonde zich op een andere manier, en ik voelde het, maar ze hield zich in, bijna alsof ze zichzelf opzettelijk wilde beletten alles te zeggen wat ze dacht.

Die middag leerde ik ook haar dochter Lella kennen, tandarts, een mooie vrouw met de charme van haar moeder en de elegantie van haar vader. Ze begroette me hartelijk en zei: “Ben jij het echt, Ferdinando? Dezelfde die twee jaar tegenover ons huis heeft gewoond?”

Eerst antwoordde ik haar met een glimlach, en toen zei ik: “Ja, ik ben het, de beste versie van de plek waar we vandaag zijn.” Iedereen lachte, iedereen keek, toen het afscheid en het vertrek, en dat was de laatste keer dat we elkaar zagen.

Net de tijd om in mijn auto te stappen, en ik hoorde mijn naam roepen vanaf een balkon twee verdiepingen hoger. Het was tante Nora: “Ferdinà, kom terug, ik wil je nog eens zien.”

“Ik glimlachte naar haar. Ik wist dat het niet zou gebeuren. Mijn taak was al volbracht.”

Een echte naakte koning blijft, tegenover een intelligente vrouw, precies zo: zoals zijn moeder hem op de wereld heeft gezet.

En ik was de zoon van mijn moeder.

Ferdinando